

30Si38 / 2021

v [redacted] dne 16. února 2021

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel:

[redacted]
[redacted]

ID datové schránky pro doručení dokumentů: [redacted]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **51 C 44/2014**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **51 C 44/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **30.09.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[redacted]

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

[redacted]

30Si38 / 2021

V [REDAKCE] dne 16. února 2021

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel:

[REDAKCE]

ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[REDAKCE]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **7 C 133/2012**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **7 C 133/2012**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **03.09.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[REDAKCE]

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

[REDAKCE]

V [REDACTED] dne 16. února 2021

30Si387/2021

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel:

[REDACTED]

ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[REDACTED]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **51 C 76/2014**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **51 C 76/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **23.09.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[REDACTED]

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

[REDACTED]

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 8137 / 2021 Ev. číslo: a8054eaf-93cd-4cf5-a1f5-2595778faf17
 Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 874019521
 Věc: žádost o informace

Odesílatel:

ID schránky: [redacted] Typ datové schránky: [redacted]
 Osoba: [redacted] Adresa: [redacted]

Dodáno do DS dne: 17.02.2021 09:47:08 **Odesláno do DS dne:** 17.02.2021 09:47:07

Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podepsal: Podpis je platný Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4
 Sériové číslo certifikátu: [redacted] Platnost: 21.08.2020 - 10.09.2021
 Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
 Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 17.02.2021 09:47:07)
 Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 17.02.2021 09:25:08
 Datum a čas autom. ověření: 17.02.2021 09:54:57

Počet podaných příloh:3

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		Okresní soud v České Lípě_51C442014.pdf			A	N	N					
	Podpis není připojen (žádný podpis).											
2		Okresní soud v České Lípě_51C762014.pdf			A	N	N					
	Podpis není připojen (žádný podpis).											
3		Okresní soud v České Lípě_7C1332012.pdf			A	N	N					
	Podpis není připojen (žádný podpis).											

Čas ověření příloh: 17.02.2021 09:54:57 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
 Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
 Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
 Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 38/2021
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 22. února 2021

ŽADATELKA:

Vážení,

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 17.02.2021, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 51 C 44/2014 - 39, 7 C 133/2012 – 546 a 51 C 76/2014 – 27.

příloha: 3x

S pozdravem

Mgr. Roman Kot'átko v. r.
předseda soudu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudců Mgr. Michala Marka a Mgr. Petry Vogelové ve věci

žalobkyně:

zastoupená advokátem JUDr. Martinem Havelkou,
sídlem Masarykova 542/18, Liberec,

proti
žalované:

zastoupená advokátem JUDr. Janem Krouským,
sídlem Arbesovo náměstí 257/7, Praha 5,

o určení vlastnického práva, o odvolání žalobkyně a původního žalovaného 2) [redacted]
[redacted] proti rozsudku Okresního soudu
v České Lípě č. j. 7 C 133/2012-319 ze dne 26. 5. 2015,

takto:

- I.** Rozsudek okresního soudu se ve výroku I. o věci samé potvrzuje.
- II.** Ve výrocích II., III. a IV. o nákladech řízení se rozsudek okresního soudu mění tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 38 194 Kč k rukám zástupce žalované Mgr. Jana Krouského.
- III.** Odvolání podané [redacted] se odmítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Plíhalová.

- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 23 359 Kč k rukám zástupce žalované Mgr. Jana Krouského.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud výrokem I. zamítl žalobu (podanou proti původním žalovaným 1) [redacted] 2) [redacted] a 3) [redacted]) na určení, že žalobkyně je výlučným vlastníkem pozemku parcelní číslo st. [redacted], jehož součástí je stavba č.p. [redacted] rodinný dům v části obce [redacted] pozemku parcelní číslo st. [redacted] jehož součástí je stavba bez č.p./č.e., zemědělská stavba, a pozemků parcelní číslo [redacted], parcelní číslo [redacted] parcelní číslo [redacted] a parcelní číslo [redacted] vše zapsané v katastru nemovitostí na listu vlastnictví číslo [redacted] pro katastrální území [redacted]. Výrokem II. pak okresní soud uložil žalobkyni povinnost do tří dnů od právní moci rozhodnutí zaplatit první žalované k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 35 998 Kč, výrokem III. nepřiznal druhému žalovanému nárok na náhradu nákladů řízení a výrokem IV. uložil žalobkyni povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit třetí žalované náklady řízení v plném rozsahu s tím, že jejich výše bude specifikována v samostatném usnesení.
2. V řízení se žalobkyně domáhala určení, že je výlučným vlastníkem shora vymezených nemovitostí, na žalovaných 1) [redacted] 2) [redacted] a 3) [redacted] kteří v době podání žaloby a rozhodnutí soudem prvního stupně byli jako jejich podíloví spoluvlastníci zapsáni v katastru nemovitostí. Nemovitosti nabyta a byla dne 21. 5. 2010 zapsána jako jejich vlastníci do katastru nemovitostí na základě darování od druhého žalovaného [redacted] poté, co byl druhý žalovaný konstituován jako výlučný vlastník těchto nemovitostí na základě pravomocného rozsudku o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví v řízení pod sp. zn. 35 Co 790/2006 vedeném u zdejšího krajského soudu. Tento rozsudek ve spojení s rozsudkem okresního soudu však byly k dovolání Nejvyšším soudem zrušeny, a 7. 11. 2011 byl zrušen duplicitní vlastnický zápis v katastru nemovitostí.
3. Okresní soud uzavřel, že v případě darovací smlouvy uzavřené mezi [redacted] jako dárce a žalobkyní jako obdarovanou šlo o zneužití ochrany práv třetích osob poskytované ustanovením § 243g odst. 2 o.s.ř., neboť jejím účelem bylo předejít důsledkům případného rozhodnutí o dovolání v neprospěch [redacted] a snahu zabránit případnému vydání nemovitostí [redacted]. Protože následků převodu vlastnického práva na ni si byla dobře vědoma i žalobkyně, nemohlo jít o uzavření darovací smlouvy v dobré víře. V době převodu nemovitostí na žalobkyni sice byl [redacted] jejich vlastníkem, přesto nemohl tyto na žalobkyni převádět. Nepravdivé je totiž prohlášení v darovací smlouvě, že dárce není známa žádná překážka bránící převodu nemovitostí. Žalobkyni a [redacted] bylo známo, že probíhá dovolací řízení ohledně zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k předmětným nemovitostem a z toho plynoucí možnost zrušení pravomocného rozhodnutí soudu, které umožnilo darování. Bylo za těchto okolností na místě vyčkat konečného soudního verdiktu nad osudem podílového spoluvlastnictví žalovaných. Dovodil dále okresní soud, že převod vlastnického práva na žalobkyni byl ryze účelový ve snaze ponechat nemovitosti ve faktické moci druhého žalovaného. Tomu svědčí, že druhý žalovaný s nemovitostmi, na rozdíl od žalobkyně, fakticky nakládá a nakládal a pečuje o ně. Účelovosti převodu svědčí i uzavření smlouvy o zúžení společného jmění manželů žalobkyně a [redacted] dne 29. 10. 2008, kdy jinak by se nemovitosti staly součástí společného jmění a [redacted] by vlastnické právo k nim na žalobkyni převést nemohl. Nemohla mít smlouva o zúžení společného jmění jejími účastníky deklarovaný účel, pokud byla uzavřena ještě před podáním žádosti o úvěr a účastníkem úvěrové smlouvy byl i [redacted]. Nemohou se pak na tuto smlouvu žalobkyně a [redacted] odvolávat, pokud nebyla založena do sbírky listin katastrálního úřadu ani jinak známa [redacted] a [redacted].

Je proto darovací smlouva, na základě níž mělo přejít vlastnické právo k předmětným nemovitostem na žalobkyni, absolutně neplatnou, a určovací žaloba musela být tudíž zamítnuta. První žalované okresní soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na její plný úspěch v řízení, druhému žalovanému nikoli, protože jejich náhradu nepožadoval, a konečně třetí žalované náhradu nákladů řízení v plném rozsahu přiznal, avšak ohledně jejich výše odkázal na samostatné usnesení, neboť v době rozhodování tato výše nebyla známa.

4. Proti tomuto rozsudku v celém jeho rozsahu se odvolala žalobkyně. Namítá, že nemovitosti byly [REDAKCE] na žalobkyni převedeny na základě darovací smlouvy, která představuje titul pro takový převod. Darovací smlouva je platnou a nebyl prokázán v řízení opak. [REDAKCE] v souladu s rozhodnutím krajského soudu o vypořádání spoluvlastnictví zaplatil bývalým spoluvlastníkům adekvátní náhradu ve výši 2 100 000 Kč a stal se výlučným vlastníkem nemovitostí. Přibližně o rok a půl později se rozhodl nemovitosti, které byly vždy jeho výlučným majetkem, darovat žalobkyni s ohledem na svůj zdravotní stav a jako výraz vděku vůči žalobkyni za obstarání prostředků na náhradu spoluvlastníkům. Nesprávný je závěr okresního soudu, že darovací smlouva je pro rozpor s dobrými mravy absolutně neplatná, neboť převod nemovitostí měl být ryze účelový ve snaze zajistit si vlastnictví nemovitostí. Iluzorní je předně základní motiv rozhodnutí, že [REDAKCE] netuše, kdy Nejvyšší soud rozhodne, měl předvídat, že za půl roku po uzavření darovací smlouvy Nejvyšší soud nejenže rozhodne, nýbrž dokonce tak, že poměry změní. Byť absolutní neplatnost právních úkonů má být vždy zkoumána, měly by být tyto úkony posuzovány spíše jako platné, než neplatné. Nemůže účelovost či neplatnost darovací smlouvy zakládat prohlášení v ní obsažené, že převodci nejsou známy překážky převodu nemovitostí bránící. Toto prohlášení bylo součástí notářskou připraveného návrhu smlouvy, na znění jejichž jednotlivých vedlejších ujednání její účastníci jako laici neměli vliv. Předně však na takovém prohlášení není nic závadného, neboť [REDAKCE] převedl nemovitosti na žalobkyni v době, kdy byl pravomocným rozhodnutím konstituován jako výlučný vlastník nemovitostí a mohl je zcizovat bez dalšího. Nic nekalého není ani na jejich vědomosti o tehdy probíhajícím dovolacím řízení. Odkazuje v tomto směru na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 22 Cdo 778/2005. Samozřejmě o probíhajícím dovolacím řízení oba manželé věděli a tím se nikdy netajili, jednoduše mu však nepřikládali váhu. [REDAKCE] nezcizil nemovitosti ihned poté, co je získal, nýbrž až rok a půl potom, co řádně splnil svoje povinnosti a vyplatil ostatní spoluvlastníky a poté, co mu byla sdělena diagnóza [REDAKCE]. Současně nemohl tušit, jak dlouho bude řízení o dovolání probíhat a jak v něm bude rozhodnuto. Pokud je naznačováno, že by měl účastník řízení vždy vyčkat ohledně dispozic s nemovitostmi do rozhodnutí dovolacího soudu, jde o nepřiměřený požadavek a omezení vlastnického práva, neboť pak by měl nejspíše vyčkat též na rozhodnutí o případné ústavní stížnosti či ad absurdum rozhodnutí některého z evropských soudů. Smlouva o zúžení společného jmění manželů neměla s probíhajícími soudy ani s předmětnými nemovitostmi žádnou souvislost, nebyla podkladem pro původní rozhodnutí o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví. Z prohlášení úvěrové banky je zřejmé, že zúžením SJM byla plněna podmínka banky pro poskytnutí úvěru na koupi zcela jiné nemovitosti. Není zřejmé, jak by se z této smlouvy z 29. 10. 2008 měla dovozovat účelovost o 18 měsíců později uzavřené darovací smlouvy. Nebyl rovněž důvod se vůči komukoli smlouvy o zúžení společného jmění dovolávat. Není správný závěr okresního soudu o tom, že žalobkyně nemovitosti neužívá. Manželé [REDAKCE] zde mají společnou domácnost více jak 25 let a žalobkyně i trvalé bydliště. Nelze opak dovozovat ze znaleckého posudku, jehož předmětem bylo ocenění nemovitostí. Pokud pak jde o právní hodnocení odkazuje žalobkyně na judikaturu ohledně § 243g odst. 2 o.s.ř. V daném případě nebyla darovací smlouva nikdy zamýšlena jako nástroj k zamezení možného budoucího vývoje ve vztahu k [REDAKCE] a [REDAKCE], nýbrž převod vlastnictví z [REDAKCE] pro případ zhoršení jeho zdravotního stavu či smrti na žalobkyni, nikoli na jeho zákonné dědice. Je pak zřejmé, že [REDAKCE] a [REDAKCE] nemohly být takovým převodem poškozeny, když jim byla vyplacena adekvátní náhrada za jejich spoluvlastnické podíly podle rozhodnutí odvolacího soudu, kterou dodnes drží. Navrhuje proto žalobkyně, aby byl

napadený rozsudek změněn tak, že žalobě bude vyhověno, popřípadě byl zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Proti rozsudku okresního soudu se dále odvolal i [REDAKCE]. Namítá, že smlouva o zúžení společného jmění manželů se týkala úvěru za účelem koupě jiné nemovitosti a byla uzavřena na žádost banky úvěr poskytující. Nesouhlasí se závěrem, že žalobkyně nemovitosti neužívá. S manželkou jsou prakticky nepřetržitě spolu, nemovitosti jsou jejich domovem. Na rozhodnutí darovat nemovitosti manželce měla vliv zdravotní diagnóza sdělená druhému žalovanému a rodinná zdravotní zátěž. Uvědomoval si přitom, že první a třetí žalované jsou připraveny udělat cokoli a případná smrt druhého žalovaného by jim dala velkou příležitost. Aby co nejvíce ochránil manželku a zajistil jí klidný život v domě, daroval jí dobrovolně svůj nezpochybnitelný majetek. Výklad, že nemohl majetek darovat, popřípadě že je to proti dobrým mravům, porušuje základní práva druhého žalovaného. Navrhoval proto [REDAKCE], aby byl napadený rozsudek změněn tak, že žalobě žalobkyně bude zcela vyhověno.
6. Žalovaná ve vyjádření k podanému odvolání navrhla, aby byl rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrzen. Není tvrzeno, že by žalobkyně s druhým žalovaným mohli vědět, jak dovolací soud rozhodne, nýbrž to, že si pro případ, že bude rozhodnuto v jejich neprospěch, uzavřením předmětné darovací smlouvy vlastnictví k nemovitostem „pojistili“. Z žalobkyní citovaného rozhodnutí Nejvyšší soudu dále vyplývá, že soud se má zabývat neplatností smlouvy pro obcházení zákona nebo rozpor s dobrými mravy. Otázka zúžení společného jmění manželů je sice méně důležitou, ale dokresluje jednání žalobkyně a [REDAKCE]. Faktické bydliště mají žalobkyně a její manžel v [REDAKCE] pokud někdo nemovitosti v omezeném rozsahu užívá, je to [REDAKCE].
7. Odvolací soud již ve věci jednou rozhodl. Rozsudkem č. j. 83 Co 475/2015-405 ze dne 19. 5. 2016 odmítl odvolání tehdejšího druhého žalovaného [REDAKCE] podle § 218 písm. b) o.s.ř. jako podané subjektivně neoprávněnou osobou (napadené rozhodnutí nebylo vydáno v jeho neprospěch, nebyla mu jím uložena žádná povinnost ani způsobena, byť jen méně závažná újma) a k odvolání žalobkyně rozsudek okresního soudu jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil. Rozhodnutí založil na závěru, že pokud účelem převodu nemovitostí z [REDAKCE] na žalobkyni, jenž byl oběma znám, bylo i zabránění možným nepříznivým následkům eventuálního zrušovacího rozhodnutí dovolacího soudu ve věci vypořádání podílového spoluvlastnictví, šlo o jednání rozporné s dobrými mravy ve smyslu § 39 obč. zák., přičemž bez významu je, zda strany darovací smlouvy měly pro její uzavření i jiné důvody, z jejich pohledu třeba i významnější a s dobrými mravy nerozporné. Dovolání podané žalobkyní (a rovněž [REDAKCE]) proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu nejprve Nejvyšší soud usnesením č.j. 30 Cdo 3419/2017-452 z 23. 5. 2018 odmítl s tím, že rozhodnutí je v souladu s ustálenou judikaturou. Nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2657/18 ze dne 19. 2. 2019 však bylo usnesení dovolacího soudu zrušeno. Ústavní soud sice neshledal nelogickým či vadným závěr o tom, že jednání [REDAKCE] směřujícím s vědomím žalobkyně k omezení možnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] domoci se v řízení o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví tvrzeného práva na vypořádání určitou konkrétní formou je jednáním k újmě (nikoli finanční, nýbrž spočívající v zamezení jiného vypořádání) jmenovaných spoluvlastnic, a proto rozporné s dobrými mravy. Vytkl však dovolacímu i krajskému soudu, že se nezabývaly vznesenou otázkou výkladu § 39 obč. zák. v tom smyslu, zda účel právního jednání rozporný s dobrými mravy činí neplatným toto jednání i za situace, kdy právní jednání sledovalo několik různých účelů. Protože na obecnou otázku výkladu se nabízí dvě odpovědi: „při pluralitě účelů právního jednání se zkoumá a) pouze existence účelu rozporného s dobrými mravy, zbylé nemohou mít vliv na závěr o platnosti právního jednání; b) existence všech účelů, přičemž účely nerozporné s dobrými mravy mohou (či musí) mít vliv na závěr o platnosti právního jednání“ a soudy na ni neodpověděly, bylo porušeno právo stěžovatelky (žalobkyně) na soudní ochranu, kdy dovolání mělo být posouzeno meritorně. Následně Nejvyšší soud rozsudkem č.j. 24 Cdo 876/2019- 478 z 3. 4. 2019 dovolání

██████████ odmítl a rozsudek krajského soudu z 19. 5. 2016 (v celém rozsahu) zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Po rekapitulaci dosavadního řízení a obsahu nálezu Ústavního soudu dovolací soud vytkl krajskému soudu deficit právně kvalifikačního posouzení skutkového stavu v otázce, zda účel právního jednání rozporný s dobrými mravy činí neplatným toto jednání i za situace, kdy právní jednání sledovalo několik různých účelů.

8. Jak bylo zjištěno z výpisu z katastru nemovitostí, dotčené nemovitosti byly převedeny darovací smlouvou z 20. 7. 2017 na ██████████ která je s právními účinky zápisu od 21. 7. 2017 evidována jako jejich výlučný vlastník. V návaznosti na to žalobkyně podáním z 8. 1. 2020 navrhla, aby ██████████ (dále jen žalovaná) vstoupila do řízení na místo původních žalovaných (██████████). Krajský soud tomuto návrhu usnesením č.j. 83 Co 475/2015-506 ze dne 17. 1. 2020 podle § 107a odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 211 o.s.ř. vyhověl, protože během řízení nastala právní skutečnost, s níž je podle zákona spojen převod práva, na němž je závislá věcná legitimace žalovaného a naléhavý právní zájem na požadovaném určení (jako procesní předpoklad úspěšnosti určovací žaloby). Usnesení nabylo právní moci 4. 2. 2020.
9. Protože dovolací soud zrušil rozsudek krajského soudu č.j. 83 Co 475/2015-405 ze dne 19. 5. 2016 v celém rozsahu, tedy včetně výroku o odmítnutí odvolání ██████████ (původního druhého žalovaného), krajský soud odvolání podané ██████████ znovu podle § 218 písm. b) o.s.ř. odmítl, neboť bylo podáno osobou k tomu subjektivně neoprávněnou, jestliže napadené rozhodnutí nebylo vydáno v jeho neprospěch, nebyla mu jím uložena žádná povinnost ani nemůže zakládat jeho újmu. Objektivně vzato proto nemohl mít zájem na tom, aby bylo napadené rozhodnutí změněno či zrušeno.
10. Odvolací soud projednal včas podané odvolání žalobkyně, přezkoumal napadený rozsudek i jemu předcházející řízení a po doplnění dokazování výsledkem svědka ██████████ dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Zcela správně okresní soud objasnil, že dne 3. 1. 2002 bylo zahájeno řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví žalovaných k (v terminologii zák. č. 89/2012 Sb.) nemovitým věcem, pozemku parcelní číslo st. ██████████ jehož součástí je stavba č.p. ██████████ rodinný dům v části obce ██████████ pozemku parcelní číslo st. ██████████ jehož součástí je stavba bez č.p./č.e., zemědělská stavba, a pozemkům parcelní číslo ██████████ vše zapsané v katastru nemovitostí na listu vlastnictví číslo ██████████ pro katastrální území ██████████ (dále též jen předmětné nemovitosti). V tomto řízení bylo nejprve rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č.j. 9 C 1/2002-167 ze dne 2. 3. 2006 zrušeno podílové spoluvlastnictví účastníků k předmětným nemovitostem a tyto přikázány do podílového spoluvlastnictví v poměru jedna polovina ██████████ (tam žalobkyni) a jedna polovina ██████████ (tam prvním žalovanému) za náhradu 475 000 Kč. Následně však byl rozsudek soudu prvního stupně změněn rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec č.j. 35 Co 790/2006-262 ze dne 11. 11. 2008 tak, že bylo zrušeno podílové spoluvlastnictví účastníků k předmětným nemovitostem, tyto byly přikázány do výlučného vlastnictví ██████████ a tomu byla uložena povinnost zaplatit na přiměřenou náhradu (tehdy žalobkyni) ██████████ 1 400 000 Kč a (tehdy druhé žalované) ██████████ 700 000 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 17. 12. 2008.
12. Dále rovněž správně objasnil okresní soud, že od počátku roku 2009 ve věci zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k předmětným nemovitostem probíhalo dovolací řízení a že původní druhý žalovaný ██████████ a žalobkyně ██████████ dne 16. 5. 2010 uzavřeli darovací smlouvou ve formě notářského zápisu, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Vklad vlastnického práva pro žalobkyni pak byl zapsán v katastru nemovitostí s účinky k 21. 5. 2010. V dovolacím řízení pak byly rozsudkem Nejvyššího soudu ČR č.j. 22 Cdo 2147/2009-296 ze dne 22. 11. 2010 rozsudky odvolacího soudu (č.j. 35 Co

790/2006-262 ze dne 11. 11. 2008) i okresního soudu (č.j. 9 C 1/2002-167 ze dne 2. 3. 2006) zrušeny a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

13. V době rozhodování okresního soudu v projednávané věci (ale i původního a později zrušeného rozhodnutí odvolacího soudu) nebylo pravomocně o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví původních žalovaných k předmětným nemovitostem rozhodnuto. Teprve následně, po vydání a nabytí právní moci později zrušeného rozhodnutí odvolacího soudu v této věci, byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec č.j. 83 Co 183/2013-791 ze dne 26. 1. 2017 změněn rozsudek okresního soudu (č.j. 9 C 1/2002-645 z 12. 3. 2013) tak, že podílové spoluvlastnictví [redacted] bylo zrušeno a nemovitosti přikázány do vlastnictví [redacted] s povinností zaplatit náhradu zbylým spoluvlastníkům. Dovolání (pod sp. zn. 22 Cdo 6063/2017) i ústavní stížnost (pod sp. zn. I. ÚS 1401/18) proti tomuto rozhodnutí byly odmítnuty.
14. K datu podání žaloby byli po odstranění duplicitního zápisu (svědčícího vlastnictví žalobkyně) v katastru nemovitostí jako podíloví vlastníci zapsáni původní první žalovaná [redacted] (v rozsahu jedné poloviny) a původní druhý a třetí žalovaní [redacted] (v rozsahu jedné poloviny ve společném jmění manželů). K okamžiku nynějšího rozhodování je jako výlučná vlastnice předmětných nemovitostí zapsána žalovaná.
15. Jde tedy v řízení o posouzení toho, zda se žalobkyně stala vlastníkem předmětných nemovitostí, jestliže na ni byly převedeny [redacted] v době, kdy byl na základě pravomocného rozhodnutí soudu zapsán v katastru nemovitostí jako jejich výlučný vlastník, avšak toto pravomocné rozhodnutí ve věci zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví bylo posléze v dovolacím řízení Nejvyšším soudem zrušeno. Zodpovězení této otázky se pak odvíjí od posouzení platnosti darovací smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a [redacted]
16. Protože v katastru nemovitostí byli jako podíloví spoluvlastníci předmětných nemovitostí zapsáni původní žalovaní a nyní žalovaná, nikoli jako výlučná vlastnice žalobkyně, má tato naléhavý právní zájem na požadovaném určení ve smyslu § 80 o.s.ř..
17. Na obdobné situace dopadá ust. § 243g odst. 2 o.s.ř. (do 31. 12. 2012 § 243d odst. 2 o.s.ř.), podle něž, právní poměry (vztahy) někoho jiného než účastníka řízení nemohou být novým rozhodnutím dotčeny. Upravena v tomto ustanovení je ochrana práv třetích (od účastníků původního řízení odlišných) osob, které nabydou (např.) vlastnické právo od převodce, který dovozoval svoje vlastnické právo ze soudního rozhodnutí v době převodu pravomocného, které však později bylo zrušeno. Třetí osoba je v takovém případě chráněna tak, jako by nabyta předmětnou věc, které se týkalo zrušovací rozhodnutí dovolacího soudu, od vlastníka věci.
18. Podle § 39 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále rovněž jen obč. zák.), kdy zrušený předpis je nutno aplikovat na projednávanou věc v souladu s přechodným ust. § 3028 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přiči dobrým mravům. Podle § 3 odst. 1 obč. zák. výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.
19. Jak vyložil Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 10. 10. 2006 pod sp. zn. 22 Cdo 778/2005 publikovaném ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek NS pod č. 55/2007, „Smlouva o převodu vlastnictví není neplatná jen proto, že převodce vlastnické právo odvozoval z rozhodnutí, které bylo po uzavření této smlouvy zrušeno dovolacím soudem a novým rozhodnutím bylo ve věci rozhodnuto jinak. Obcházení zákona nebo rozpor s dobrými mravy nelze dovozovat ze skutečnosti, že věc byla třetí osobou nabyta od nevlastníka“.
20. Z citovaného rozhodnutí je zřejmé, že neobstojí dílčí závěr okresního soudu spočívající v tom, že bez dalšího je neplatná darovací smlouva uzavřená mezi žalobkyní a druhým žalovaným již jen proto, že bylo zrušeno rozhodnutí, od něhož druhý žalovaný jako dárce své vlastnictví v době

převodu odvozoval. Neobstojí ani závěr, že v době do zrušení pravomocného rozhodnutí o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví byl druhý žalovaný jen prozatímním výlučným vlastníkem nemovitostí a měl vyčkat konečného soudního rozhodnutí. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem a jeho podání nemá vliv na právní účinky napadeného rozhodnutí. Neplatnost převodní smlouvy pro rozpor se zákonem podle § 39 obč. zák. pak nemůže způsobovat sama o sobě vědomost o podaném dovolání, neboť text zákona, neváže ochranu třetích osob na vědomost o podaném dovolání ani na vědomost o vadách rozhodnutí, které by mohly vést k jeho zrušení v dovolacím řízení, což vyplývá i z pojetí dovolání (srovnej shora citované sbírkové rozhodnutí).

21. Neposkytuje však ustanovení § 243g odst. 2 o.s.ř. ochranu úkonům neplatným z jiných důvodů, než pro rozpor se zákonem podle § 39 obč. zák., jak i namítá žalovaná. Tento závěr vyplývá i z uváděného rozhodnutí, podle něž „Ustanovení § 243d odst. 2 o. s. ř. poskytuje třetím osobám ochranu pro případ nabytí věci od nevlastníka a z tohoto důvodu nemůže být pro rozpor se zákonem podle § 39 obč. zák. neplatná smlouva, kterou byla věc na třetí osobu převedena v době od právní moci rozhodnutí do jeho zrušení dovolacím soudem. Z toho vyplývá, že ochrana podle § 243d odst. 2 o. s. ř. nedopadá na případy neplatnosti takové smlouvy podle § 37, § 38 a § 39 obč. zák. pro obcházení zákona nebo rozpor s dobrými mravy“.
22. Lze tedy zkoumat, zda převod, i když přímo zákonu neodporoval, nebyl v rozporu s § 39 obč. zák. z důvodu obcházení zákona či rozporu s dobrými mravy (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2006 pod sp. zn. 22 Cdo 3148/2005).
23. Právě obcházení zákona či rozpor s dobrými mravy při uzavírání darovací smlouvy byl žalovanou uplatněn, pokud namítá, že šlo mezi druhým žalovaným a žalobkyní o účelové jednání směřující k zamezení nepříznivých následků v případě zrušení rozhodnutí o vypořádání podílového spoluvlastnictví v dovolacím řízení.
24. Pro posouzení platnosti darovací smlouvy v tomto směru je podle odvolacího soudu (odlišně od soudu prvního stupně) bez významu zúžení společného jmění manželů [redacted] a žalobkyně smlouvou ze dne 29. 10. 2008 ve formě notářského zápisu sp. zn. [redacted]. Jak vyplývá z této smlouvy a sdělení Raiffeisenbank a.s., jimiž odvolací soud zopakoval dokazování, zúžení společného jmění manželů tak, že do něj nebudou náležet nemovitosti nabyté po uzavření smlouvy jen jedním z manželů, bylo mezi žalobkyní a [redacted] sjednáno v souvislosti s tím, že výlučně žalobkyně žádala o poskytnutí úvěru na pořízení zcela jiné nemovitosti a banka v takovém případě zúžení společného jmění manželů vyžadovala. Z popudu banky pak byla uzavřena i další smlouva o zúžení společného jmění manželů mezi nimi (o budoucí příjmy) dne 4. 12. 2008. I z data uzavření první smlouvy ještě před rozsudkem odvolacího soudu, tedy v době, kdy nebylo zřejmé, jak bude podílové spoluvlastnictví vyprádkáno, lze dovést, že nešlo o účelové jednání ve směru k původním první a třetí žalované. Nepatříčná je rovněž argumentace, že žalobkyně a [redacted] se nemohli smlouvy o zúžení společného jmění manželů vůči tehdejšímu žalovanému ([redacted]) dovolávat. Nešlo totiž vůbec v době převodu vlastnictví na žalobkyni o situaci, kdyby se právní úkon mezi manželky nějak dotýkal práv jakékoli třetí osoby. [redacted] totiž, tehdy jako jejich výlučný vlastník, převáděl předmětné nemovitosti na manželku, která je byla po zúžení společného jmění manželů oprávněna nabyt do svého výlučného vlastnictví.
25. Přes shora uvedené má odvolací soud za to, že lze shledat darovací smlouvu uzavřenou mezi žalobkyní a [redacted] neplatnou podle § 39 obč. zák. z důvodu obcházení zákona či rozporu s dobrými mravy. Při hodnocení „nemravnosti“ předmětné darovací smlouvy je třeba posuzovat veškeré dílčí okolnosti při jejím uzavírání, a to jak rozporu s dobrými mravy či účelovosti svědčící, tak i svědčící řádnému uzavření smlouvy.

26. Rozporu darovací smlouvy s dobrými mravy nesvědčí včasné poskytnutí náhrady podle později zrušeného rozhodnutí odvolacího soudu zbylým spoluvlastnicím a rovněž to, že darovací smlouva byla uzavřena zhruba 17 měsíců po právní moci rozhodnutí odvolacího soudu a 15 měsíců po zahájení dovolacího řízení, nikoli tedy ihned poté, co mohl druhý žalovaný s předmětnými nemovitostmi disponovat, popř. ihned po podání dovolání.
27. Na straně druhé však ze skutkových okolností převodu vlastnictví z [REDAKCE] na žalobkyni, jak byly objasněny, vyplývá, že [REDAKCE] předmětné nemovitosti převáděl během probíhajícího dovolacího řízení, které bylo způsobilé ještě zvrátit jeho vlastnické právo k nim, a s vědomím obou smluvních stran darovací smlouvy o běhu dovolacího řízení, bezúplatně na svoji manželku. Vědomost žalobkyně i [REDAKCE] (nejpozději v dubnu 2009) o podání dovolání a zahájení dovolacího řízení byla v řízení nespornou a lze zde vyjít ze shodných tvrzení účastníků, ostatně ani v odvolacím řízení nebyla žalobkyní zpochybňována. Věděla tedy o probíhajícím dovolacím řízení i žalobkyně, jako třetí osoba chráněná ust. § 243g odst. 2 o.s.ř..
28. Šlo přitom o převod bezúplatný, osobě blízké, a zejména s následkem zachování práva užívat předmětné nemovitosti neomezeně a v nezměněném rozsahu vyplývajícího pro druhého žalovaného z manželství s žalobkyní. Ostatně žalobkyně i [REDAKCE] v průběhu řízení deklarovali, že na užívání nemovitostí se nemělo ničeho změnit. Blížilo se darování v takovém případě převodu tzv. holého vlastnického práva. Takové darování, jehož účelem je převést vlastnictví k nemovitosti za jejího nezměněného užívání, by jinak nepochybně možné bylo a těžko by mohlo být uvažováno jako rozporné s dobrými mravy. V projednávané věci však byl převod proveden s vědomím probíhajícího dovolacího řízení a současně velmi napjatých vztahů mezi [REDAKCE] a žalobkyní na straně jedné a [REDAKCE] na straně druhé.
29. Z uvedených okolností pak lze dovodit, že právně významným účelem darovací smlouvy uzavřené mezi [REDAKCE] a žalobkyní bylo (minimálně) mimo jiné i to, zabránit (vyhnout se) případným negativním důsledkům rozhodnutí Nejvyššího soudu o podaném dovolání, pokud by bylo pro [REDAKCE] nepříznivé. S takovým závěrem pak zcela korespondují i [REDAKCE] v celém řízení deklarované důvody darování předmětných nemovitostí žalobkyni. Ten i žalobkyně v odvolacím řízení akcentovali, že důvodem darování předmětných nemovitostí byl věk a zdravotní stav [REDAKCE], snaha vyjmout nemovitosti z dědictví, popřípadě vděk žalobkyni za to, že pomohla zajistit peníze na výplatu vypořádacích podílů. Vedle toho však [REDAKCE] jak před okresním soudem (vyjádření z 28. 8. 2014 či 9. 2. 2015), tak i během odvolacího řízení (v podaném odvolání, během odvolacího jednání), vyjadřuje, že jedním z motivů pro darování nemovitostí byl postoj a neústupnost [REDAKCE], kdy byly připraveny udělat cokoli, aby zvrátily rozsudek o vypořádání spoluvlastnictví, a rovněž snaha vyřešit definitivně spor, celou věc uzavřít tak, aby manželka – žalobkyně, byla v případě smrti druhého žalovaného ušetřena případných sporů s [REDAKCE]. Takto odvolací soud uzavřel po skutkové stránce již v původním rozhodnutí.
30. Nyní doplnil dokazování výsledkem [REDAKCE], po nástupnictví podle § 107a o.s.ř. v pozici svědka, jenž se měl vyjádřit k účelu, za nímž byla darovací smlouva uzavřena. Svědek uvedl, že důvodem darování nemovitostí žalobkyni byl jednak jeho zdravotní stav, kdy vyšetření indikovala [REDAKCE] jednak skutečnost, že žalobkyně sehnala finanční prostředky na vyplacení vypořádacích podílů [REDAKCE], kdy svědek považoval takové „vypořádání“ za přirozené. Svědek měl na vyplacení náhrady tři měsíce, přičemž ze strany spoluvlastníků bylo vyžadováno bezvýhradné plnění podle rozhodnutí. 700 000 Kč pro [REDAKCE] zaplatila žalobkyně. Zbývající částku si svědek popůjčoval, vše měl splatit z prodeje obrazu autora [REDAKCE], do toho však zasáhla Národní galerie, jež zakázala vývoz obrazu a následně obraz z důvodu nedostatku peněz neodkoupila. Žalobkyni, jelikož svědkovi by pro věk banka nepůjčila, se pak podařilo sjednat překlenovací úvěr ze stavebního spoření a jednala se známými z Německa, aby mohl být úvěr zaplacen. Následně [REDAKCE] žalobkyni dal 2 100 000 Kč

na vyplacení úvěru, svědek dal manželce obraz autora [REDAKCE] jde o zástavu za půjčených 2 100 000 Kč, když obraz má minimálně takovou hodnotu. Jedná se o zástavu za půjčené peníze, obraz je na [REDAKCE] v pokoji žalobkyně, pokud bude prodán, peníze půjdou [REDAKCE] nebo si tento obraz vezme. Peníze dluží [REDAKCE] svědek ví, že obraz není jeho, z případného prodeje obrazu půjdou peníze [REDAKCE] a zbytek si vezme žalobkyně. Nic jiného větší hodnoty žalobkyni nedaroval. S darováním nemovitostí přišel svědek, měli se s žalobkyní rádi. Pokud jde o reakci žalobkyně, nic se pro svědka a žalobkyni nezměnilo, vše bylo jako před tím, sám to pocíťoval jako korektní vypořádání. Z podaného dovolání neměli pocit, že by mělo vést ke změně vydaného rozhodnutí. Při darování vůbec neuvažovali o případném rozhodnutí Nejvyššího soudu.

31. Byť tedy nyní svědek ve výpovědi odmítl, že by důvodem (účelem) uzavření darovací smlouvy a převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem na žalobkyni byl i tehdejší postoj a neústupnost [REDAKCE] a snaha definitivně vyřešit spor a věc uzavřít tak, aby byla žalobkyně ušetřena sporů s nimi, nekoresponduje to s jeho předchozími tvrzeními v řízení. Jde sice nyní formálně o svědeckou výpověď (obvykle s větší vahou, než tvrzení či výpověď účastníka), přihlídnout je však třeba k tomu, že svědek byl až do 4. 2. 2020 účastníkem řízení a rovněž k tomu, že takový účel darování bagatelizuje či popírá za situace, kdy z předchozího zrušeného rozhodnutí vyplynul jeho rozpor s dobrými mravy. Je proto nutné konfrontovat jeho nynější výpověď se jeho dřívějšími tvrzeními v řízení, přičemž zdůraznit je třeba, že nešlo o tvrzení ojedinělé, nýbrž existence i takového důvodu pro darování lze dovodit z od roku 2014 opakujících se tvrzení [REDAKCE]. Již ve vyjádření z 28. 8. 2014 jednak potvrdil, že žalobkyně v době obdarování v roce 2010 dobře věděla o všech souvislostech kolem předmětných nemovitostí, jednak za jeden z hlavních důvodů darování [REDAKCE] označil [REDAKCE] která prakticky ihned po setkání s ním a žalobkyní podala dovolání, je ochotná pro svůj prospěch udělat cokoli a pro dosažení cíle použít všech prostředků a její chování po vrácení sporu na začátek překonalo neblahá tušení [REDAKCE] která ho vedla k darování nemovitostí žalobkyni. Rovněž ve vyjádření z 9. 2. 2015, rovněž ještě před okresním soudem, [REDAKCE] uvedl, že vzhledem ke stupňující se agresivitě [REDAKCE] v neposlední řadě k velmi dlouhé době, kdy se Nejvyšší soud nevyjadřoval, se rozhodl, také kvůli svému věku a zdravotnímu stavu manželky, darovat jí celou nemovitost. Starost o zajištění manželky (žalobkyně) před agresivitou těchto dvou žen ([REDAKCE]) jako jeden z hlavních důvodů darování zmínil [REDAKCE] i ve vyjádření z 18. 5. 2015. V odvolacím řízení pak v odvolání [REDAKCE] uvedl, že si uvědomoval, že [REDAKCE] jsou připraveny udělat cokoli, aby zvrátily rozsudek, a jeho případná smrt by jim dala příležitost, daroval proto dobrovolně svůj majetek žalobkyni, aby ji ochránil a zajistil jí klidný život v jejich domově. Zopakoval pak při odvolacím jednání konaném 12. 5. 2016, že krom jeho zdravotního stavu byly druhým důvodem darování osoby [REDAKCE] a jejich požadavek na splnění rozhodnutí o vypořádání, kdy darování bylo vedeno též úmyslem, aby žalobkyně pro případ jeho smrti byla ušetřena případných sporů s nimi.
32. Přestože od roku 2014 [REDAKCE] opakovaně shodně tvrdil, že v důsledku neústupnosti a postojů [REDAKCE] chtěl žalobkyni ochránit před případným sporem s nimi a toto byl jeden z (hlavních) důvodů pro darování předmětných nemovitostí žalobkyni, která byla seznámena s veškerými okolnostmi i sporem ohledně nich, nyní ve výpovědi (s vědomím, že takový důvod pro darování byl shledán jako rozporný s dobrými mravy) uvedl, že o výsledku podaného dovolání a důsledcích rozhodnutí o něm vůbec s žalobkyní neuvažovali. Nynější výpověď [REDAKCE] je proto v konfrontaci s těmito opakovanými a obsahově konzistentními vyjádřeními rozporná, a proto v tomto ohledu zcela nevěrohodná.
33. Má proto odvolací soud za to, že po skutkové stránce lze shodně s předchozím rozhodnutím uzavřít, že převodem předmětných nemovitostí měl být při vědomí o probíhajícím dovolacím řízení a velmi napjatých vztazích mezi původními spoluvlastníky definitivně vyřešen spor o jejich

vypořádání, tedy, že účelem převodu předmětných nemovitostí z [REDAKCE] na žalobkyni bylo i zabránění možným nepříznivým následkům eventuálního zrušovacího rozhodnutí dovolacího soudu. Sama žalobkyně pak v řízení potvrdila, že byla v soužití s manželem [REDAKCE] obeznána s celým průběhem sporu se zbylými spoluvlastníky nemovitostí i jejich postoji a přijetím daru naplnila vůli manžela (vyjádření z 5. 1. 2015). Z okolností, za kterých ke smluvnímu jednání došlo, musela rovněž žalobkyně i tento cíl smlouvy minimálně předpokládat. Podstatným je přitom, za jakým účelem převod vlastnictví realizoval dárce ([REDAKCE]), jestliže o něm obdarovaná (žalobkyně) věděla či musela vědět. Neprovedl proto odvolací soud rovněž navrhovaný výslech žalobkyně. Jednak takový důkaz nebyl navržen v řízení před okresním soudem (§ 213 odst. 5 o.s.ř.), jednak důkaz výslechem účastníka soud provede, jen jestliže nelze dokazovanou skutečnost prokázat jinak (§ 131 odst. 1 o.s.ř.). Skutečnost, že účelem převodu bylo rovněž i definitivní řešení sporu s [REDAKCE] a dále existence minimálně laické představy, že převod vlastnictví v průběhu dovolacího řízení natrvalo pojistí předmětné nemovitosti pro žalobkyni, potažmo (alespoň co do užívání) pro [REDAKCE] již byly prokázány. Existence dalších tvrzených konkrétních důvodů pro převod pak z dále uvedených důvodů není rozhodná.

34. Odvolací soud již v předešlém a posléze zrušeném rozhodnutí dospěl na základě zhodnocení skutkových zjištění k závěru, že právně významným účelem převodu předmětných nemovitostí z [REDAKCE] na žalobkyni darovací smlouvou bylo rovněž (vedle případných jiných důvodů) zabránění (vyhnutí se) možným nepříznivým důsledkům eventuálního kasačního rozhodnutí dovolacího soudu. Protože takový účel darovací smlouvy se přičí dobrým mravům ve smyslu § 3 odst. 1 obč. zák., způsobuje neplatnost tohoto právního úkonu (jednání) podle § 39 obč. zák.
35. Současně odvolací soud vyjádřil, že bez významu pro uvedený závěr o neplatnosti dotčeného právního úkonu je, zda strany darovací smlouvy měly pro její uzavření i jiné (další) důvody, které mohly považovat za (z jejich pohledu) významnější a které se zákonem ani dobrými mravy rozporné nebyly. Bez významu proto shledal zdůvodnění bezúplatného převodu vlastnictví na žalobkyni věkem a zdravotním stavem dárce, vděkem žalobkyni (za obstarání finančních prostředků na vyplacení náhrady) či dispozici majetkem za života.
36. Vyplývá z uvedeného, že odvolací soud na žalobkyni v dovolacím řízení položenou otázku, zda účel právního jednání rozporný s dobrými mravy činí neplatným toto jednání i za situace, kdy právní jednání sledovalo několik různých účelů, již vyjádřil odpověď, a to tak, že (slovy nálezu Ústavního soudu) při pluralitě účelů právního jednání se zkoumá pouze existence účelu rozporného s dobrými mravy, zbylé nemohou mít vliv na závěr o platnosti právního jednání. Je tomu tak proto (když vytknuta byla odvolacímu soudu absence úvah, jak k tomuto závěru dospěl), že nemůže obstát opačná úvaha, že pokud jeden z právně relevantních účelů smlouvy, který vedl k jejímu uzavření, se zjevně přičí dobrým mravům, lze jej ospravedlnit (lze jej shledat nikoli nemravným či méně nemravným) jen proto, že zde byly i jiné (další) důvody pro uzavření smlouvy, které již s dobrými mravy nekolidovaly. Neplatnost podle § 39 obč. zák. přitom není stíhán účel právního úkonu, ale právní úkon (jednání) samotný. Opačně by platilo, že pokud by byl účel právního úkonu přičící se dobrým mravům jediným důvodem (právně relevantním účelem) uzavření smlouvy, byla by smlouva neplatná, avšak uzavření smlouvy sledující tentýž cíl, k němuž by se přidaly i jiné důvody, dobrým mravům neodporující, by byla platnou. To nelze připustit.
37. Lze tedy na otázku žalobkyně, zda infikuje jeden účel právního úkonu přičící se dobrým mravům v kontextu několika dalších právně významných účelů právní úkon natolik, že dojde k jeho zneplatnění, odpovědět kladně. Účel právního úkonu zjevně sledující nemravný cíl je v rozporu s dobrými mravy pořád stejně, ať již vedle něj přibude další účel (účely), s dobrými mravy nerozporný.

38. I pokud by shora prezentovaný výklad nebyl správný a při pluralitě účelů právního jednání by byla rozhodnou existence všech účelů právního úkonu, přičemž účely nerozporné s dobrými mravy by mohly (musely) mít vliv na závěr o platnosti právního jednání, tak i v tom případě by v projednávané věci za zjištěných okolností daného případu nebylo možno dojít k závěru, že šlo o platný právní úkon.
39. Je totiž třeba vyjít z toho, že účel darovací smlouvy spočívající v zabránění negativním důsledkům eventuálního kasacího rozhodnutí Nejvyššího soudu je v rozporu s dobrými mravy proto, že pro případ vydání takového zrušujícího rozhodnutí má způsobit ostatním spoluvlastníkům újmu spočívající v tom, že jim bude odepráno vypořádání spoluvlastnictví podle zákona (docíleno bude nemožnosti jiného vypořádání spoluvlastnictví).
40. Nemravnost takového účelu (cíle darování) však nemohou zeslabit žalobkyni a [REDAKCE] deklarované paralelní účely pro uzavření darovací smlouvy, kterými byly věk a zdravotní stav darujícího [REDAKCE] vděk z jeho strany vůči žalobkyni či dispozice majetkem za života. Všechny tyto účely (důvody k jejímu uzavření) smlouvy totiž sledují jen zájem účastníků darovací vztahu (zájmy [REDAKCE] a žalobkyně, jako osoby jemu blízké). Nemůže takový zájem vyvážit či ospravedlnit poškození (újmu) ostatních spoluvlastníků, jež zakládá obecný a zjevný rozpor s dobrými mravy. O opaku, tedy zeslabení rozporu s dobrými mravy či ospravedlnění uvažovaného cíle natolik, že by již nebyl s dobrými mravy rozporný, by (výjimečně) bylo možno uvažovat jen tehdy, pokud by jiný (další) právně relevantní účel sledoval významný obecně prospěšný či veřejný zájem nebo pokud by proporčně vyvažoval újmu (nemožnost jiného vypořádání spoluvlastnictví) spoluvlastníků či zmírňoval její následky a poškození jejich zájmů jinak satureoval. Žádný z dalších v řízení uplatněných, avšak ryze subjektivních, důvodů pro uzavření darovací smlouvy však nemůže ospravedlnit jednání žalobkyně a [REDAKCE] k újmě ostatních spoluvlastnic tak, že budou vyloučeny z případného vypořádání spoluvlastnictví jiným zákonným způsobem.
41. Ze shora uvedeného plyne, že odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, dospěl k závěru o absolutní neplatnosti darovací smlouvy uzavřené mezi žalobkyni a [REDAKCE] dne 16.5.2010 podle § 39 obč. zák. Nemohlo být tudíž žalobě vyhověno, jak správně uzavřel okresní soud. Odvolací soud proto napadený rozsudek okresního soudu ve výroku I. žalobu ve věci zamítajícím jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
42. Odvolací soud však podle § 220 o.s.ř. změnil rozsudek okresního soudu ve výrocích II., III. a IV. o nákladech řízení již s ohledem na rozhodnutí o procesním nástupnictví na straně žalované. Podle § 107a odst. 3 o.s.ř. nový účastník přijímá stav řízení v době jeho nástupu do řízení. Žalovaná, ve věci zcela úspěšná, jestliže žaloba byla zamítnuta, proto má podle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu všech v řízení i jejími procesními předchůdci účelně vynaložených nákladů. Původnímu žalovanému 2) náklady před okresním soudem nevznikly, respektive se jejich náhrady vzdal, původní žalované 3) pak náklady rovněž nevznikly, respektive náklady spojené s cestou k jednomu z jednání u okresního soudu nevyčísliła a nedoložila. Náklady žalované tak spočívají jen v nákladech na zastoupení původní žalované 1) a tvoří je odměna za celkem sedm úkonů právní služby (§11 odst. 1 a/, d/, g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif - dále rovněž jen „AT“), konkrétně převzetí a příprava zastoupení, písemné vyjádření ve věci, třikrát účast u jednání soudu (8. 7. 2014, 24. 3. a 19. 5. 2015) a jednou účast u jednání soudu přesahující 2 hodiny (6. 1. 2015), po 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. b) AT, celkem odměna 21 700 Kč, náhrada hotových výdajů advokáta v rozsahu sedmi režijních paušálů po 300 Kč za uvedených sedm úkonů právní služby podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT, celkem 2 100 Kč, náhrada cestovného za jednu cestu v roce 2014 a tři cesty v roce 2015, vždy z Prahy do České Lípy a zpět, jedna cesta tam a zpět 236 km, při spotřebě 5,5l na 100 km, za jednu cestu v roce 2014 1 340Kč (vyhl. č. 435/2013 Sb.), za jednu cestu v roce 2015 vždy 1 342 Kč (vyhl. č. 328/2014 Sb.), celkem za cestovné 5 366 Kč, náhrada za ztrátu času za cesty k jednání a zpět v rozsahu 24 započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1, 3 AT, a konečně náhrada 21 % daně z přidané hodnoty

z uvedených částek ve výši 6 628 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř.. Celkem proto činily náklady první žalovanou účelně v řízení vynaložené 38 194 Kč. Byl proto rozsudek okresního soudu v nákladových výrocích (II. až IV.) změněn tak, že žalobkyni bylo uloženo v zákonné třídní lhůtě podle § 160 odst. 1 o.s.ř. zaplatit žalované k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.) náhradu nákladů před okresním soudem ve výši 38 194 Kč.

43. I v odvolacím řízení byla s ohledem na potvrzení napadeného rozsudku zcela úspěšná žalovaná, podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. proto má právo rovněž na náhradu veškerých svých v odvolacím řízení účelně vynaložených nákladů. V odvolacím řízení před zrušením rozhodnutí jde o náklady první žalované (ostatním žalovaným náklady nevznikly) spočívající v mimosmluvní odměně za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (písemné vyjádření k odvolání, účast u jednání) podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d), g) AT, paušální náhradě hotových výdajů advokáta s těmito úkony spojené po 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT, náhradě advokáta za čas promeškaný cestou k jednání a zpět za celkem šest započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT, náhradě cestovného za cestu z Prahy do Liberce a zpět, celkem 234 km, osobním automobilem se spotřebou 5,5 l motorové nafty, ve výši 1 269 Kč (vyhl. č. 385/2015 Sb.), a konečně náhradě 21 % daně z přidané hodnoty z uvedených částek ve výši 1 820 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř., celkem 10 489 Kč. V odvolacím řízení po zrušení rozsudku dovolacím soudem jde o mimosmluvní odměnu za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (účast u jednání odvolacího soudu ve dnech 4. 3. a 11. 6. 2020) podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. g) AT, paušální náhradu hotových výdajů advokáta s těmito úkony spojenou po 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT, náhradě advokáta za čas promeškaný cestou k jednání a zpět za celkem 12 započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT, náhradě cestovného za dvě cesty z Prahy do Liberce a zpět, za jednu cestu vždy celkem 234 km, osobním automobilem se spotřebou 4,5 l motorové nafty, ve výši 1 318 Kč (vyhl. č. 358/2019 Sb.), a konečně náhradě 21 % daně z přidané hodnoty z uvedených částek ve výši 2 234 Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř., celkem 12 870 Kč. Odvolací soud proto žalobkyni uložil povinnost nahradit v třídní lhůtě podle § 160 odst. 1 o.s.ř. žalované náklady odvolacího řízení ve výši celkem 23 359 Kč (10 489 + 12 870), a to podle § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, podané u Okresního soudu v České Lípě do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku, je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

Liberec dne 15. června 2020

Mgr. Ondřej Plšek, v.r.
předseda senátu

Olga
Plíhalová

Digitálně podepsal
Olga Plíhalová
Datum: 2020.08.05
14:52:44 +02'00'

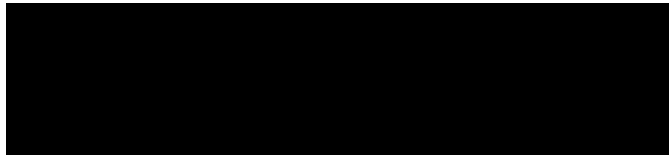
Shodu s prvopisem potvrzuje Olga Plíhalová.

USNESENÍ

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Mgr. Hanou Cholastovou ve věci

žalobkyně: **EOS KSI Česká republika, s.r.o.**, IČO 25117483
sídlem Novodvorská 994/138, 142 00 Praha 4
zastoupená advokátkou Mgr. Zuzanou Kyovskou
sídlem Novodvorská 994/138, 142 00 Praha 4

proti
žalovaným:

o: zaplacení 85.778,74 Kč s příslušenstvím, o zpětvzetí žaloby

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se zaplacený soudní poplatek nevrací.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se původně v elektronickém rozkazním řízení, které bylo zahájeno dne 5. 11. 2013, domáhala po žalovaných zaplacení částky ve výši 85.778,74 Kč s příslušenstvím jako dluhu ze smlouvy o úvěru č. [REDACTED] uzavřené dne 12. 6. 2006 mezi právním předchůdcem žalobkyně a žalovanými.
2. Ve věci proběhlo před výše nadepsaným soudem jednání dne 18. 12. 2014.
3. Podáním ze dne 13. 4. 2015 vzala žalobkyně žalobu zcela zpět s tím, že navrhla nepřiznání žádnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, požádala však soud o vrácení poměrné části zaplaceného soudního poplatku.
4. Řízení bylo ex lege přerušeno z důvodu zjištěného úpadku žalovaných, úpadek žalovaných byl řešen oddlužením.
5. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne [REDACTED], č.j. [REDACTED] [REDACTED] insolvenční soud vzal na vědomí splnění oddlužení žalovaných a současně oba žalované osvobodil od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Osvobození se vztahuje i na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Osvobození se vztahuje i na ručitele a jiné osoby, které měli vůči dlužníkům pro tyto pohledávky právo postihu. Rozhodnutí insolvenčního soudu nabylo právní moc v jednotlivých výrocích dne 19. 8. 2020 a dne 24. 7. 2020 (výrok I. rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje Mája Vagačová

6. Podle § 96 odst. 1 o. s. ř. žalobce (navrhovatel) může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Podle § 96 odst. 2 o. s. ř. je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Je-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až po té, co již soud o věci rozhodl, avšak rozhodnutí není dosud v právní moci, soud rozhodne v rozsahu zpětvzetí návrhu též o zrušení rozhodnutí.
7. Protože žalobkyně vzala žalobu zpět v celém rozsahu, soud postupoval podle § 96 odst. 1, odst. 2 o. s. ř. a řízení v rozsahu zpětvzetí zcela zastavil.
8. Protože předmětem tohoto řízení byla pohledávka, na kterou dopadají účinky přiznaného osvobození od placení pohledávek a účinky i nadále trvají, žalovaná pohledávka má nyní charakter naturální obligace, není možné zavázat žalované k náhradě nákladů řízení. Pokud by tak soud učinil, mělo by příslušenství pohledávky, kterými jsou i náklady řízení, lepší postavení při porovnání se samotnou pohledávkou, od jejíhož placení (zbytku pohledávky) byl žalovaný osvobozen. Soud proto postupoval podle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
9. V řízení byl žalobkyní zaplacen soudní poplatek ve výši 3.430 Kč. Vzhledem k tomu, že ve věci již proběhlo první jednání dne 18. 12. 2014, soud vrácení části soudního poplatku žalobkyni nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě.

Česká Lípa 3. září 2020

Mgr. Hana Cholastová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Mája Vagačová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.09.2020. Připojení doložky provedla Veronika Vindušková dne 26.10.2020.

USNESENÍ

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Mgr. Hanou Cholastovou ve věci

žalobkyně: **CP Inkaso s.r.o.**, IČO 29027241
sídlem Hvězdova 1716/2, 140 78 Praha 4

proti
žalovanému:

[REDACTED]

[REDACTED]

o: zaplacení 45.976,10 Kč s příslušenstvím, o zpětvzetí žaloby

takto:

- I. Řízení o zaplacení 45.976,10 Kč spolu s úrokem ve výši 19,4 % ročně z částky 34.763,33 Kč od 11. 5. 2012 do zaplacení, spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 45.976,10 Kč od 11. 5. 2012 do zaplacení, **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek v částce 840 Kč.

Odůvodnění:

Žalobkyně se původně v elektronickém rozkazním řízení, které bylo zahájeno dne 14. 11. 2013, domáhala po žalovaném zaplacení částky ve výši 45.976,10 Kč jako dluhu ze smlouvy o úvěru uzavřené dne 17. 1. 2011 mezi právním předchůdcem žalobkyně a žalovaným.

Řízení bylo *ex lege* přerušeno z důvodu zjištěného úpadku žalovaného, úpadek žalovaného byl řešen oddlužením.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne [REDACTED], č.j. [REDACTED] insolvenční soud vzal na vědomí splnění oddlužení žalovaného a současně žalovaného osvobodil od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Osvobození se vztahuje i na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Osvobození se vztahuje i na ručitele a jiné osoby, které měli vůči dlužníkům pro tyto pohledávky právo postihu. Rozhodnutí insolvenčního soudu nabylo právní moc v jednotlivých výrocích dne 18. 7. 2020 a dne 12. 6. 2020 (výrok I. rozhodnutí).

Žalobkyně podáním doručeným soudu dne 3. 8. 2020 vzala svou žalobu podanou dne 14. 11. 2013 v plném rozsahu zpět.

Podle § 96 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) může žalobce vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela.

Podle § 96 odst. 2 o. s. ř. je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí, návrhu zastaví.

Soud proto ve věci postupoval podle § 96 odst. 1, odst. 2 o. s. ř. a řízení v celém rozsahu na základě učiněného zpětvzetí zastavil.

Žalobkyně nežádala náhradu nákladů řízení, soud proto postupoval podle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu.

Jelikož řízení bylo zastaveno před prvním jednáním ve věci, žalobkyně má podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, nárok na vrácení soudního poplatku za řízení sníženého o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč. Žalobkyni vzniklo právo na vrácení soudního v celkové výši 840 Kč, protože v řízení byl zaplacen soudní poplatek ve výši 1.840 Kč a byl ponížen o částku 1.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě.

Česká Lípa 20. srpna 2020

Mgr. Hana Cholastová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Zelenková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.09.2020. Připojení doložky provedla Adéla Pechková dne 17.02.2021.